

Šola za zdravstvene delavce

Dve leti pred tem, ko smo dokončali osnovno šolo, so na Jesenicah za potrebe zdravstva ustanovili šolo za medicinske sestre. Ravnateljica Mira Jazbinšek je leta 1962 dobila z ministrstva direktivo in prišla na Jesenice, kjer ni nikogar poznala. Začetki so bili zelo težki. Prvih šest mesecev je pouk potekal v stavbi socialnega zavarovanja, potem pa je šola dobila prostore v jeseniški bolnišnici. Le dve učilnici je imela tudi še takrat, ko smo bili na šoli že štirje letniki. In da smo se vsi zvrstili, je bilo potrebno veliko iznajdljivosti.

Koncept šole je bil, da je bil velik poudarek na praktičnem učenju, ki se je izvajal v bolnišnici in v drugih zdravstvenih zavodih. Strokovne predmete so nam predavali zdravniki, splošne pa gimnazijski profesorji, tako da smo dosegali kar visok nivo znanja. Težko smo čakale obvestilo o uspehu na sprejemnih izpitih, saj je bil vpis omejen, ker je bilo želja dosti več kot prostih mest. Sprva so se vpisovala le dekleta, in to z vseh koncev Slovenije. Midve pa sva imeli že prvega sošolca, Štefana.

Po sprejetju je bil najlepši dogodek, ko smo dobile belo modre uniforme s poškrbljenimi kopicami, ki pa so nam sčasoma postale odveč. Med poukom smo morale nositi šolske halje, ki so bile za vsak letnik drugačne, da so nas lahko razločevali. V razredu je bilo prepovedano nositi hlače, četudi je bilo sredi zime. Tudi ličenje je bilo strogo prepovedano, nas pa je že zamikala vsaj kaka maskara. V drugi polovici prvega letnika smo začele s prakso v bolnišnici. Ker šola ni imela čistilke, smo jo same čistile v času, ko naj bi imele gospodinjski pouk.

Dekleta, ki so prišla od daleč, so bivala v sobicah na Jesenicah, ostala pa so se morala znajti, kakor so vedela in znala. Ker so bile ure pouka in prakse razdrobljene čez cel

*Dijakinje ob zaključku šolanja leta 1968
(last Helene Škrjanc)*

dan in tudi ob sobotah, se jih je veliko prehranjevalo kar v menzi bolnišnice. Ker smo imele bolj malo denarja, smo se znašle tako, da sva po dve jedli eno kosilo, preostanek denarja pa smo porabile za malo kozmetike ali pa v mestni slaščičarni za »kremšnito« in kavo. Na slaščičarno, kasnejšo Lipo, imam še sedaj lepe spomine. Včasih pa smo si kupile le hlebček rženega kruha in mali lonček »zenfa« ter ga pojedle na poti iz šole, ko smo spremljale sošolko do doma na Javorniku. Kdaj drugič smo si Pri Čufarju nabavile po ugodni ceni cel zaboj sliv ali grozdja in jo mahnile proti Hrušici. Tam smo si »pod brezco« napolnile želodce in se učile kaditi, kar smo hotele obvladati kljub temu, da nam je večkrat bilo slabo. Ker se veliko ukvarjam s hrano, se omenjenega spominjam zato, ker smo bile lačne in je bilo vse tako dobro. Tudi kadar je na oddelku ostala kaka skodelica sveže goveje juhe ali jetrc, so nas starejše sestre pocrkljale z njimi v zaprti kopalnici, ker praviloma osebje ni smelo jesti na bolnišničnih oddelkih.

Sošolke smo se med seboj zelo navezale, saj smo bile po ves teden skupaj. Če je imela katera težavo pri določenem predmetu, smo pa tudi stopile skupaj in se že naučile za pozitivno oceno. Včasih se nas je tako v prostorih kopalnice ali WC-ja zbralo tudi več kot deset, tam smo se učile ali pa kadile.

Konec drugega letnika smo imele mesec dni počitniško prakso v bolnišnici Petra Držaja v Ljubljani. Ker je bila to takrat vrhunska bolnišnica, smo se naučile zelo veliko. Konec tretjega letnika pa je bila počitniška praksa na infekcijski kliniki. Tam so nam zaupali toliko, da smo opravile že veliko samostojnega dela. Po štirih letih teoretičnega in praktičnega pouka smo bile tako dobro usposobljene za delo v zdravstvenih ustanovah.

A tudi takrat delovnih mest ni bilo v izobilju. Pri zaposlitvi sta nam pomagali imeni šole in njene ravnateljice, garancija za strokovnost medicinskih sester. Nam pa je šola pomenila zrelostni izpit za delo in nadaljnje življenje.

*Dijakinje na počitniški praksi
v Ljubljani leta 1966
(last Helene Škrjanc)*

